

פרטים במדרש 'לעברו ככל לכבכם'

גליון ק"ז

פרשת בא

תשפ"ג

לא להיות כפרעה - שאינו מבין שמאחורי המכה, יש מכה !!!

מ"ה קריאת התחזקות בעבודת ה'...

לענין מ"ה קריאת אופן מירון
ג' דבריו אופן קריאת, וכי פניו ישיאר

ליבם רחק מהם ולא התבוננו בלב, כי זה עיקר העבודה וזה עיקר 'יראת שמים', שלא לעצום עיניו, כי כל איש רואה מאורעות ולעיניו נגלים ובאים התעוררות ורמזים להיטיב עצמו, אלא שאינו שם על לבו - אינו פוקח עיניו לראות את הנעשה, וממילא נשאר 'עבדי פרעה'..

דבר נפלא כתב בספר 'אמונות עתיר' לבאר הא דאיתא במדרש (שמ"ר טו ט) על הפסוק (ד"ד) 'ויאמר ה' אל משה כבד לב

פרעה מאן לשלח העם' - **שלוו של פרעה נעשה כבד.**

[במאמר המוסגר, א"ה: לחיזוק האמונה, בדורות האחרונים נתגלו הגופות החתונות של 'פרעה' ושאר מלכי מצרים, ובעזרת מכשירים מיוחדים (פי טו וכו') עשו להם בדיקה של חלקי הגוף, וגילו שהלב של 'פרעה' משונה ביותר, ויש לו מרקם של 'כבד'... שאמרו דבר זה למרן הגרא"ל שטינמן זצוק"ל, שמה שמחה גדולה בחיזוק האמונה, כי מי יכול היה לדעת דבר זה, אם לא חז"ל ברוח קדשם מ'נותן התורה' שהוא 'בורא העולם', ורק הוא יודע מה יש ב'קישקעס' של פרעה].

והנה הקשה הרח"ק מסאטמאר ז"ע על מה שאומרים בתפילת 'שמשת' - כי כל פה לך יודה וכל לשון לך תשבע וכל עין לך תצפה וכל וכל הלבבות יראוך, שהרי לכאורה אין אנו רואים שכל פה מודה להש"ת, ואין כל עין מצפה לו ית', ואין כל לב מלא יראה ופחד, **אלא שאכן פה שאינו מודה להקב"ה אינו בגדר פה...** ולא שאינו מפתח אינו בכלל לב... ובאמת כל פה לך יודה וכל הלבבות יראוך... ובזה יתבאר היטב שלבו של פרעה נעשה כבד, כי אם אינו מתיירא מהקב"ה אין זה לב כלל...

מגיד מישרים היה הגאון רבי שלום שבדרון זצ"ל, והיה דורש בקביעות בכל ליל שב"ב בביהכ"ס הגדול 'זכרון משה' שבעיה"ק ירושלים, בשבת אחת עמדו שני בחורים ברחובה של עיר, וראו מהם שאל את רעהו, **האם הנך הולך ל'שבדרון' אמר לו רעהו, לא ולא, כבר שמעתיו אותו עשירים פעמים...** 'למזלם' עמד רבי שלום לאחוריהם ושמע את דבריהם הנאמרים באמת. למעשה, באמצע הדרשה רואה רבי שלום שהשנים נכנסו לבית הכנסת, נענה ר"ש וסיפר, בכביש הגדול סעו פעם הרבה רכבים, לפתע החליט אחד מהנהגים לנוח מעט מעמל הדרך באמצע הכביש, עצר את רכבו, ופנה לעסקיו לקריאת 'כתבי עת' וכדו', כמובן שמיד נעשה לאחוריו 'פקק' ארוך, הללו פתחו ב'צפופים' - מתחילה בפה רך, ולבסוף בעבודה קשה, ותיהום כל העיר, וגולם' חצוף זה בשלו, כמי שאינו מרגיש כלל בכל המתרחש סביבו - הוא עסוק בשטויותיו בריכוז מלא, לפתע הבין את הבלגן פתח את דלת רכבו, ויצא ממנו במהירות, ופתח לזעוק לכל העומדים מאחוריו, זי, חדלו לכם, **מדוע הנכם מצפצפים ומצפצפים, וחוזרים על אותו צפצוף עשרות פעמים, כבר שמעתיו אתכם, הפסקו כבר...**

זועקים הם לעומתו, מה... וכי השתבשה דעתך, מה הרווחנו בזה ששמעת בזה צפצפוני, והרי אנו מצפצפים כדי שתזוה ממקומך, זוז ואז נשתוק, ובזה רמז להם ר' שולם, כי כל דברי המוסר והתעוררות, אין בהם מטרה כשלעצמם כמו המטרה שהשומע אותם יתחיל לזוז ממקומו, א"כ טענת 'כבר שמענו מופרכת ביסודה היא.

יעזור ה' יסייר את ערלת לבבנו - ונזכה לשוב לפניו יתברך בתשובה שלימה מאהבה.

השובע קבלתי מייל זה מאברך חשוב: כבוד הרב אלטמן שליט"א. נסעתי שבוע שעבר לירושלים עיה"ק באוטובוס, נסע איתי באוטובוס אדם נחמד, שהתייעצתי איתו איך להגיע למחוז חפצי בתוך ירושלים, ועזר לי בשמחה, הסביר לי בדיוק איך להגיע, בצורה מאוד נדיבה. אמרתי לו, עזרתי לי כ"כ יפה, אני רוצה להשיב לך משהו, בוא ואגיד לך מה שחשבתי במהלך הנסיעה...

על פרעה הרשע כתוב בתורה ואנכי אכבד אכבד את ליבו מסבירים חז"ל והר"מ מבאר זאת בהלכות תשובה, שפרעה כ"כ חטא עד שכחל מהעונש שלו היה שלא יכול היה להתעורר לתשובה, ברבינו בחיי כותב שלחזור - הוא יכול היה לחזור בתשובה, רק הפשט הוא שמכוח המכות עצמם - הוא לא יכול היה לחזור בתשובה.

אמרתי לו, אם אדם מקבל מכות ולא יכול להתעורר מכך לתשובה - זה עונש נורא ואיום, איזה מתנה זו - שאדם יכול להתעורר ממה שעובר עליו...

כמה אנו צריכים לשמוח עם כל דבר שעוצר אותנו בשטף החיים, ומכריח אותנו לחשוב שניה על דרכנו. סיימתי את דברי, ואני רואה איך **הבנאדם מתחיל לדמוע...** הבנתי שנגעתי בנקודה רגישה, והתחלתי לנסות להרגיע אותו. ואז הוא אומר לי, אין לך מושג כמה המילים שלך עכשיו זה הדבר שהייתי צריך כ"כ לשמוע.

הוא מספר על תאוונה רצינית שהוא עשה עם נזק כספי מאוד גבוהה, ואין לו מושג מאיפה הוא מתחיל לשלם את זה. עכשיו בדיבורי הוא נזכר שהיה לו פעם פרויקט רציני שהוא חשב עליו, וירד מהרעיון, וכעת הוא מבין שמשמשים רוצים שהוא ירים את הכפפה ויחך על זה.

כדברים האלה כתב הגה"צ ר' אלימלך בירדמן שליט"א (באר הפרשה, ואור תשפ"ג) **תחילה רואה במהות יראת שמים הוא ההתבוננות ושימת לב,** וכמו שכתב הרח"ק 'האמרי אמת' ז"ע לנכדו הבה' מוה"ר מנחם נתן הל"ו, וז"ל: ב"ה, א' פר' בא. לנכדי היקר מ' מנחם נתן ש'... ואשר כתבת לכתוב לך בענין יראת שמים, הנה אתמול נקרא בפרשה (מארא) 'הירא את דבר ה' (ט ט) וכתוב (פסוק כא) 'ואשר לא שם לבו וכו', משמע **כי ענין יראת ה' היא לשים לב לכל דבר,** שלא לעשות דבר שלא יהיה לרצון לפני אדון כל, ולהאמין כי מלא כל הארץ כבודו, ובזה משיגים יראת שמים, זקינך הדו"ש, ח"ק.

וכבר כתב ה'מסילת ישרים' (פ"ב) **'זהו הולך בעולמו בלא התבוננות אם טובה דרכו אם רעה, הרי הוא כסומא הוולך על שפת הנהר אשר סכנתו ורואי עצומה ורעותו קרובה מהצלתי.'**

ממשיר ר' מיייל: כי באמת תימה רבתי היא על אנשי מצרים, הרי כל אותם הימים המה ראו עין בעין היאך שמתקיימים דברי משה אחת לאחת, והדעת נותנת לחוש לדבריו ומדוע לא הכניסו כולם את מקניהם לתוך הבתים למען לא ינוקו בברד, ואף אם לא האמינו בודאי לדבריו, אך על כל פנים מדוע לא חיששו מן הספק, ותגדל הפליאה ביותר על פי מה שמצינו במדרש (שמ"ר י"ב ב) 'הירא את דבר ה' מעבדי פרעה אמרו רז"ל זה היה איוב, ואשר לא שם לבו זה היה פרעה ועמו', ונמצא שבכל ארץ מצרים לא נמצא רק איש אחד שהאמין שעתידיה מכת ברד לבוא עליהם. אלא שאף שידעו בשכלם אך

מאציות המשפיעים
הרמנדיים שליט"א

"איש מירון" - הרב עובדיה חבה זצ"ל

ביום חמישי שעבר (כ"ו טבת) נפטר "איש מירון" - הרב עובדיה חבה זצ"ל, שנהגו לכנותו "עובדיה".

מי היה "עובדיה" הנ"ל, ומאי "עובדיה" [-מעשיו]??? "עובדיה" היה יהודי שגילו אצלו לפני 32 שנה את ה'מחלה' הנוראה ב'מוח', ואמרו לו הרופאים - יש לך עוד שבועיים לחיות!!!

נסע 'עובדיה' למירון, ואמר: "ר' שמעון! אני מקבל על עצמי להיות משרת שלך, ולהאכיל את העולים לציון - ובזכות זה תעטיר לפני הקב"ה שישיאר אותי בחיים". 32 שנה (!!!) הוא האריך ימים - והיה דואג ומבשל ארוחות חמות, מיני פירות ועוד ועוד, לרבות העולים לציון הרשב"י זיע"א, בימות הקיץ והחורף, בחום ובקור, בשלג ובשרב, בשבת וביום חול, עד שהשבוע אחרי ל"ב שנים, נסתלק 'עובדיה' לבית עולמו, ונקבר במושב מירון. [בבית העלמין הנמצא ליד קברו של ר' יוחנן הסנדלר. (מי שזוכר את דמותו המאירה, היה לו 'פלסטור' גדול על הראש, במקום שהוציאו ממנו את הגידול מהמוח).]

מ"ה למעשה? למה הובאה כאן מעשיה זו?

ניתן להתחזק מספור זה ב-ב' נושאים: א] 'ויאמינו בה' ובמשה עבדו'. הכח העצום של ר' שמעון, הקב"ה גזור וצדיק מבטל.

ב] אמר לי הה"ג ר' אבנר עמיר שליט"א (ראש ישיבת 'אהלי שמואל' - רכסים) "תראה מה זה זכות של חסד", יהודי שגנור עליו למות [!!!] והוא קיבל על עצמו לעשות חסד עם הרבים, נקרה לו גזר דינו, והאריך ימים עד זקנה ושיבה.

ברוך ה' שלא מבקשים מאתנו לעזוב את המשפחה, ולעבור לגור על הספסלים ב'מירון', אבל חיזוק ב'חסד' זה תמיד טוב ונחוץ, לפתוח גמ"ח קטן בבית או בבית כנסת, להגיד לשני איגוס ווארט וכו' וכו' - וגם לעזור לאשה ולילדים זה גם חסד...

דבר נורא מובא מרבינו ה'אילת השר' זיע"א (מתוק האור - פניני הגרא"ל ע"מ שמא): הגמ' אומרת שאבי ורבא שניהם היו מצאצאי עלי הכהן, שגנור עליו שצאצאיו ימותו בקיצור ימים ושנים, וכך אומרת הגמ' (ראש השנה ת"ח): "רבא אביי מדביע עלי קאתו, רבא דעסק בתורה חיה ארבעין שנין, אביי דעסק בתורה ובגמילות חסדים - חיה שיתין שנין.

שואל רבינו זיע"א הרי כתוב שתורה "קרה היא מפנינים", יותר מכהן גדול הנכנס לפני ולפנים, ואם כן ברור שעדיף ללמוד תורה מאשר לעסוק בחסד, מהו ההסבר אפוא בכך שרבא שעסק רק בתורה חי ארבעים שנה, ואילו אביי שעסק גם בגמ"ח חי שישים שנה? וענה מרן זיע"א במשל, מה יותר מזין, בשר או מים? ברור שבשר, אבל פשיטא שאי אפשר לבשל בשר בלי מים... ומרן הגביה את קולו וסיים: אי אפשר תורה בלי חסד!!!

חיזוק שובכ"ם - כרית הלשון

נוראות מצינו על חומר 'חטא הלשון' - עד היכן ירד מטה מטה אם לא יצור לשונו מדבר רע. וכה אמר הגר"א (חומש ע"פ הגר"א, מובא גם בס' פנינים משולחן הגר"א) בפ"ה הפסוק (בראשית לט י"ב) האמור באשת פוטיפר 'ותתפשהו בבגדו לאמר שכבה עמי', דלכאורה צ"ב מהו 'לאמר' - מה היה לו לומר?

אלא, כי רשעה זו רצתה שיוסף יטמא את פיו ויחזור בפיו על דבריה, ביוערה שאחר שיטמא את פיו ח"ו כבר לא יוכל לה להתנגד אפילו על העבירה עצמה. (באר הפרשה).

בה אגף ההיין

מעשה מחזק באמונה ובטחון

הרגע המתוק בחיים...

אחד מגדולי מזכי הרבים בדורנו, אשר אלפים ורבות מושפעים מדרשותיו המתוקים מדבש, הלא הוא הגה"ח הרב אברהם מרדכי מלאך שליט"א. בהומור ובחן, ברגש ובהתלהבות, מחדיר הוא מסרים רבי עוצמה ומלאי תוכן בקרב המקשיבים בכל רחבי תבל. יהלום זוהר בפעולותיו הכבדות - הם "שבתות קרבנות" שהוא עורך בארה"ב, שבתות המוקדשים להחדרת המודעות על הקשר הנכון והראוי בין הורים לילדיהם, בפרט בדורנו אנו. בשבתות אלו נושא הרב מלאך משאות עשירי תוכן, ואף אינו חוסך משבט לשונו בהומור מושחז - להעיר על הצריך תיקון.

המעמד המרכזי בשבתות אלו - הוא במוצאי שבת, שם, לקראת הזרזתם של המשתתפים הביתה, נושא הוא בפניהם משא ארוך ויסודי בענייני חינוך, ומתבונן ומצייץ מן החרכים כשדמעות על לחיי המסרים עמוק עמוק בקרב המקשיבים.

ביקשנו להטעים לקוראנו פנינה אחת חשובה ומלאת רגש - מהדברים שאמרנו ע"י הרב מלאך שליט"א במוצאי שבת כזו - השתת - פרשת חיי שרה תשפ"ג.

וכה פתח ואמר הרב מלאך לקראת סיום המעמד:

ברצוני לספר לכם סיפור ששמעתי מהרב שפיצר שליט"א, מגדולי הדרשנים בויליאמסבורג: לפני תקופה השתתפתי ב"שבתון" שנערך במיוחד עבור אברכים אשר לא שפר עליהם גורלם, ומתמודדים עם קשיים שונים ומשונים, שבת המיועדת לחזקם לעודדם ולרוממם. בליל אותה שבת לאחר ברכת המזון - התיישבו המשתתפים סביב השולחן ושוחחו בדברי חיזוק. בתוך הדברים העלה אחד המשתתפים אמרו, שלכל אחד ואחד יש רגע מסוים בחיים יסודי בענייני חינוך, ורגע של דעלמא, רגע של השתקקות, דביקות, התרוממות, רגע אחד ומיוחד אשר אין ערוך לו. ומבטח הוא מכל אחד מהמשתתפים לתאר את ה"רגע" המיוחד שלו.

שבמרומים מצפה ומשתוקק לראותנו, הוא מצייץ בכל עת מן החרכים ומשגר לנו רמזים - הנני כאן! אביכם אני ואוהב אתכם אהבת נפש! ומשתוקק הוא שנפנה אליו, מצפה ועורר לשימוע מאיתנו מילה אחת: אבא!

ורגע זה, בו יהודי מרים עניו למרומ ואומר: אבא, הננו! אי אפשר לתאר איזה שמחה מתפשטת בעולמות העליונים לשמע מילה זו! רגע בו הבן היקר מכיר באביו ופונה אליו.

"מורי ורבותי יהודים יקרים! במציאים אנו ברגעים האחרונים של הגלות, וזו העת לחזור לאבינו שבשמים, לפנות אליו ולומר [וכאן מתחיל הרב מלאך לישור ברגש רב יחד עם כלל המשתתפים]: טאטע טאטע איך וויל זיין א ירא שמים... [אבא אבא אני מבקש רוצה להיות ירא שמים...].

להיראות עם צאצאיו היקרים והמתוקים מדבש, כמובן שלא נאמר להם זאת בפירושי, אבל בוודאי שהם ירגישו שאנו מתחילים להתקרב אליהם יותר, לאהוב אותם ולרוממם, ובוודאי שהתנהגות זו תעורר תאוצה יותר של הקשר שלנו לאבינו שבשמים, ובקרבנו נזכה לראות [כאן מוסיף ומשודר עם הקהל]: "אז מיר צענען דינע קינדער און דו ביזט אונזער טאטע... [אנו ילדיך ואתה אבינו...]. [מתוך דרשו].

לחן ולחסד ולרחמים... בעיני כל רואינו

משנה מפורשת היא "היו דן את כל האדם לכף זכות". (אבות א) אבל "יצר לב האדם רע מנעוריו" מטה עקלקלות את לבותינו כדי שנדון לכף חובה.

ודבר זה, שדנים את האדם לכף חובה, גורם רעה לאדם - כפי שידוע מעשה שהיה אצל הבעש"ט הקדוש, שאחד התלמידים חשב מחשבה של 'לדון לכף חובה' וגרם שיגורו בשמים מיתה על חבירו, ופעל הבעש"ט על המנתיק הגזירה, ונענה שיק על ידי שהחבר שחשב מחשבות רעות על חבירו יחשוב עליו מחשבות טובות ויכול לבטל הגזירה, ואכן החבר חשב טוב על חבירו, ודן אותו לכף זכות, והתבטלה הגזירה.

ואולי זה כוונת הגמ' (בבא מציעא יז:) המספרת שרב הלך לבית הקברות, וראה ברוח קדשו, ש-99 מתוך 100 נפטרים מתים מעין הרע, ואולי הכוונה שעל ידי שהיתה עינם רעה בחבריהם - דנו אותם לכף חובה, ולכן מתו.

וזה התפילה מהקב"ה שאנו מתפללים בכל יום, "ותננו לחן ולחסד ולרחמים - בעיני כל רואינו". שישבו עלינו דברים טובים, [חיובי]...

השבוע זכיתי [בכלי חמישי אור לר' שבט] להשתתף ב'מחול לצדיקים' שמחת נישואי נכדו הראשון של המשפיע הצדיק ר' צבי מאיר זילברברג שליט"א. [תמונות מפועינות בראש הגליון].

בשעה 04:30 (!) הופיע בהדרו בשמחה הגדולה המשפיע הצדיק ר' אלימלך בירדמן שליט"א - אשר שימח את החתן והוריו, ורקד ויקוד מיוחד עם ר' צבי מאיר שליט"א. לאחר הריקוד ר' מיילך מאד מיהר, והגבאי אמר לי, עוד מעט 'עלות השחר'...

לא הבנתי מה "עלות" עכשיו...
הרי לא סביר שר' מיילך עדיין לא התפלל מעריב, ולא היה נראה לי שהוא ילך עכשיו ל'איצקוביץ' להתפלל עם העבריינים'. [מעיקר הדין צריך להתפלל לפני חצות, ונאמר בזה בגמ' בברכות דברים חמורים].

כמובן שדנתי את ר' מיילך ל'כף זכות' [לא שהוא צריך לדידי ולכוחתי, אבל המצוה של "היו דן את כל האדם לכף זכות" שייכת בכל אדם ועל כל אדם] - יתכן שהיה עסוק ביתומים או בחולים או בכל אלפי 'צרכי עמך מרובים' שיש על ר' מיילך, למעלה מסיבולת כוח אנוש ממש. [לסבר את האזון, יזכירתי לא מזמן עם אלמן מ'בית שמש' שר' מיילך מלווה אותו באופן אישי - כאבא ואמא ממש. והוא אמר לי שבקרב אמור להתקיים חתונת בתו, ור' מיילך יסדר קידושין, ויהיה גם במצוה טאנץ. וכמוהו יש עשרות או מאות אלמנים ואלמנות שר' מיילך מלווה ודואג להם באופן אישי, והטקס במצוה פטור מן המצה וכו'... ידוע על הרבה חולים סופניים ר"ל שנפטרים שידם אוחות ביד של ר' מיילך, אין כמעט טרגדיה בכל העולם היהודי שלא מבקשים מר' מיילך לתת מילה, והרבה פעמים הוא נכנס לעובי הקורה, ועוד הרבה הרבה דברים שהצנעה יפה להם].

למעשה: בשעה 07:50 (יום חמישי) קיבלתי טלפון מאחד מאנשי הבית של ר' מיילך, ובפיו התנצלות בשם הנהג של ר' מיילך, שר' מיילך היה כל יום רביעי בתענית, וביום חמישי של שובבי"ם הוא גם בתענית [אולי הוא מתענה על השובבי"ם, ומי עומד בסוד קדושים, עכ"פ רואים על ר' מיילך שהוא לא אכלן גדול, וכמו שכתב בעבר ב'באר הפרשה' על ענייני ה'אכילה' 'עבירות שאדם עובר כשטר נפרעין ממנו בגלוי' - מי שאוכל בבית - כולם רואים את התוצאות], ולכן הוא מיהר הביתה לבטור את הצום קודם עלות השחר, ולהתחיל צום חדש...
כי לא מחשבותי מחשבותיכם...

נב. התמונה הנוספת, מראה על מידותיו המופלאות של ר' צבי מאיר שליט"א, ניגשתי [בערך ב-04:00] בעת שהסבא מהצד השני רקד 'מצוה טאנץ' - מייד שלחצתי יד לר' צבי מאיר הוא התחיל להודות לי מעומק הלב ויישר כחי' עצום, על כך שבאתי מרחוק, [ממש כאילו זה 'חתונת מצוה' שאין שם אנשים] אמרתי לו: "אני אלטמן מרכסים", הוא אמר לי, "כן, בטח שאני זוכר אותך, היה לי תועלת עצומה מהספרים שלך - ה' יעזור שתוכה לחבר עוד ועוד ספרים". אמרתי לו 'שיבוך ה' יצא ספר חדש, אבל נראה לי שזה לא העת והמקום להביא לו את הספר החדש, אבל הוא לא ויתר, "זה ישמח אותי מאוד מאוד אם תביא לי עכשיו את הספר". מייד הבאתי לו את הספר, והוא שמח מאוד ונישק את הספר בחביבות [מצורף תמונה בעמוד הקודם] וביקר אותי בברכות חמות... ומידה זו של 'עין טובה' זה ממש ההיפוך מעין רעה' ולדון לכף חובה' - ועלינו להשתדל ולהדבק בדרכי הצדיקים ובעין טובה שלהם... ויעזור ה' שנזכה לחן ולחסד ולרחמים...

ניתן להרשם לקבלת העלון במייל a0548496676@gmail.com	נא להתפלל ולהתחזק לזרע של קיימא, ליישראל אלחנן בן יהודית נילי ועינת בת כרמלה - אשר מיריד שבע מדפים עשרות עלונים ומחלקם בעיה"ק 'טבריה'.
בכל ענייני העלון ניתן לפנות ל-0548496676	חלק נטרם לע"ג: משה בן חנוך תרתי. וחוטו רחל ידנת בת חובר תרתי.

שילום אבא!

שתי מילים בסך הכל, אבל עבוי היו הם הרגעים הגדולים של חיי.

עד כאן סיפור המעשה. וכאן מגיע הרב מלאך שליט"א למסר הנוקב השייך לכל אחד ואחד מאיתנו.

"היהודים יקרים! לדאבוננו, שרויים אנו בגלות מזה רבות בשנים ומגורשים מבית עולמים, ואינו זוכים לראות בעיני בשר את אבא, אבינו שבשמים, אבל עלינו לדעת שאבא היקר

הירשתו מכל הזמנים בעיני שבת מרבא קדישא' מכתב חיזוק מיוחד ממרן הגר"י זילברשטיין שליט"א

[הקדמת העורך: בהיות שכמה מגדולי ישראל נמצאים בצער - וצריכים רפואה שלימה מ'המחלה הנוראה', וכל צרות הכלל והפרט, כתב הגאון הגדול מרן הגר"י זילברשטיין שליט"א, מכתב חיזוק מיוחד. ויהיו הדברים לרפואתם השלימה של מרן רה"י רבי משה הלל בן מינדל (הירש) שליט"א והגאון הגדול רבי יעקב [משה] בן גולדיס כחון (הלל) שליט"א. רבי שרגא פייבוש בן מלכה - האדמו"ר מקוסוב ארה"ב, [מח"ס שבת מלכא קדישא, ומקובל גדול] ולישועת הכלל והפרט].

בס"ד טבת תשפ"ג אחינו היקרים מאד די בכל אתר ואתר!

לפני שנים ספורות, היו כמה אסונות רצופות לא עלינו בשכונתנו רמת אלחנן, וכשעלינו למרן ראש הישיבה הגראי"ל שטינמאן זצ"ל ושאלנו אותו במה אפשר להתחזק כדי לעצור את המגיפה, אמר שיש להתחזק בתוספת שבת, ולקבל שבת ברמת אלחנן עשר דקות קודם הזמן הרגיל, והיינו חצי שעה קודם השקיעה.

וכמו שכתב בר'פרי מגדים' (או"ח א"א סימן רנו) שראוי לקבל שבת על כל פנים חצי שעה קודם בין השמשות..., והמוסיף מחול על הקודש מוסיפין לו חיים. וכך מובא גם ב"רמזי השבת" ש'המרחיב גבולות השבת ומצמצם שעות החול, יצמצם לו הש"ת גבול צרותיו'. והבן יהוידע, (שבת דף קיח:) כתב שדברי הגמרא 'המענג את השבת נותנים לו נחלה בלי מצרים', מוסבים על המוסיפים תוספת שבת.

כמו כן כתבו הספרים שהמוזיקים נוצרו בבין השמשות, וע"י תוספת השבת אנחנו מבטלים את כוחם.

ובגמרא מסכת שבת (דף קט). נאמר: 'בעא מיניה רבי מרבי ישמעאל ברבי יוסי, עשירים שבארץ ישראל במה הן זוכין? אמר לו בשביל שמעשיך... ושבת ארצות במה הן זוכין, אמר לו בשביל שמכבדין את השבת'.

באור החיים הק' (שמות לו טו) פירוש את הפסוק 'ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת', איך בני ישראל עושים את השבת, על ידי שהם מקבלים על עצמם תוספת שבת, הם עושים מיום של שבת, והקב"ה קורא את הזמן הזה שבת.

וכתב במשנה בירוש, מה שאמר חז"ל (שבת דף כג:) הזהיר בנר הויך ליה בנים תלמידי חכמים, חלק מהזהירות הוא להדליק את הנר בזמן, ולא לאחר את זמן הדלקת נרות, וכל שכן למי שמסייע לזכות את הרבים בזה אשרי חלקם, ויזכו עבור זה המתחזקים תמיד במצוה זו לבנים גדולי ישראל.

נמצא שהמוסיף על השבת, עושה את השבת, ושכרו רב, וזוכה לאריכות ימים, ניצול מהמוזיקים, ומקבל עשירות, ובניו יהיו תלמידי חכמים.

בנוסף כך כתב הרמב"ם (שבת פ"ל ה"ב) איזהו כבוד שבת... ויושב בכובד ראש מיחל להקבלת פני השבת, כמו שהוא יוצא לקראת המלך.

וזה מכבוד שבת שלא להכנס לשבת בטירוף הדעת, אלא להגיע לשבת בכובד ראש, ולשבת לייחל לשבת, ולכן אלו שנוסעים בשעה מאוחרת ובפרט בימות החורף, ומגיעים לשבת בטירוף, ולצערנו גם קרה שהם מצאו עצמו בשבת באמונה הדרך, והגיעו לשאלות קשות של חילול שבת.

ואשרי מי שמוסיף על השבת, ואם צריך לנסוע לשבת, נוסע מוקדם, כדי שיגיע בוודאי קודם שבת, ויהיה יכול להיות פנוי ולהמתין לשבת.

יצחק זילברשטיין